

Johann Christoph Rosteuscher Johannes Rebeschke

Dodecas Thesium Politicarum

Rostochii: Keilenbergius, 1680

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn73060909X>

Druck Freier Zugang

RU phil 1680

Rostküscher, Joh. Christoph

Rebrochke, Johannus

Q. D. B. V.
ΔΩΔΕΚΑΣ
THESIIUM PO-
LITICARUM,

Qvam
Indultu Amplissimæ Facultatis Philosophicæ
in illustri ad Varnum Academia
Publico eruditorum examini submitunt,

PRÆSES
M. JOH. CHRISTOPHOR,
ROSTEUSCHERUS,

&
RESPONDENS
JOHANNES REBESCHKE
Gedanenses,

In Auditorio Majori
A. D. XXIII. Octobr. ANNO M DC LXXX.

ROSTOCHII,
Typis Viduæ B. FRIDERICI KEILENBERGII,
Universit. Typog.

O. D. R. V.
ΔΩΔΕΚΑΣ
ΤΗΣΙΜΟ
ΛΙΤΟΓΡΑΜΜΑ
In d. A. m. p. l. i. s. t. e. r. i. s. t. i. c. a. s. t. r. o. p. h. o. r. i. s.
in illu. s. t. r. a. t. i. o. n. e. s. V. a. r. i. u. m. A. c. a. d. e. m. i. c. a. s.
P. R. A. S. E. S.
M. J. O. H. C. H. R. I. S. T. O. P. H. O. R.
R. O. S. T. O. C. H. I. A. S.
R. E. S. P. O. N. D. E. N. S.
J. O. H. A. N. N. E. S. R. E. B. E. S. C. H. K. E.
G. e. h. a. n. n. e. s.
In Auditorio Majori
A. D. X. M. L. O. S. d. e. M. a. y. o. M. D. C. L. X. X.
R. O. S. T. O. C. H. I. A.
P. e. t. r. u. s. F. r. i. d. e. r. i. c. u. s. K. u. l. t. u. s. s. e. n. t.
R. o. s. t. o. c. k.

ΑΝΕΥ ΠΡΟΟΙΜΙΟΥ ΚΑΙ ΠΑΘΩΝ.

Θ. I.

Res aut plures Familiæ ad
condendam Civitatem necessariae non
sunt, sed potest Civitas constitui à tribus
personis, dummodò nulla earum alterius
potestati subjecta aut familiæ ejus adscripta
sit. Ut proinde idem sit personarum nu-
merus, qui ad familiam constituendam re-
quiritur, ac non idem earum valor.

II.

Utut homo societatis sit amans desideriumq; naturale ha-
beat vivendi in eadem, non est tamen hæc propensio causa
impellens proxima coeundi in Civitatem; sed cupiditas ar-
cendi pericula & incommoda, quæ propter defectum ordi-
nis civilis, judiciorumq; inde resultantium à sceleratis & nul-
lo Legum fræno constrictis metuenda sunt, facit, ut homines
exutâ naturali libertate in Civitatem confluant, Civesq; facti
singuli pacto se obligent, quòd velint voluntatem suam in
diversa alioqui ituram unius vel plurium vel etiam totius
communitatis voluntati in omnibus, quæ moraliter velle
possunt, submittere, istamq; voluntatem pro normâ agno-
scere, ad quam actiones civiles omnes examinentur. Atq; hæc
est origo Rerump. quæ introduci in Civitates solent.

)ο(2

III. In.

III.

In Quæstione, quæ ventilari à Politicis solet, Num, si in statu innocentia persistissent primi homines, futura fuisset Resp, negativam amplectimur. Nulla enim in statu integritatis locum reperisset Civilis societas, cum deficientibus malis, ut Civitates & Resp. conderentur, nulla fuisset necessitas. Concedimus quidem ordinem aliquem fuisse futurum, non autem talem, qualis hodiè in Civitate obtinet inter Imperantes & Obedientes. Quo enim fini se privassent primi homines concessa à naturâ libertate, voluntatemq; suam certorum Imperantium, quorum operâ non indigebat primævæ ætas, arbitrio subjecissent.

IV.

Majestas non est judicanda è splendore externo, sed ex valore potestatis, quæ, si suprema sit & propria in Civitate ubiq;, Majestatis nomen meretur. Patet autem inde Majestate destitui eum, qui tributum pendit alteri, aut personale homagium præstat, nec Tutori, Curatori, aut Proregi, utut potestas ejus nullis circumscripta sit limitibus, Majestatem tribuendam esse.

V.

Non derogat Majestati summi Imperantis, quod pactis Fundamentalibus teneatur, dummodo pacta illa non tollant jura quædam Majestatica, aut exercitium eorum suspendant. Talibus enim pactis utut non prorsus è medio tollatur majestas, valde tamen imminuitur, ejusq; facultas afficitur. Aliàs statuimus, Civili Lege solum esse Principem quâ talem, nec ad servanda obligari, quæ subditis servanda præscribit. Licet enim ab exemplo Imperantis non exiguum pondus observantiæ Legum accedat, si ipse exprimat in se, quod ab aliis requirit, nihilq; sit efficacius ad retinendum in obsequio populum, non peccat tamen, cum contra Leges suas agit, quæ ex liberâ ejus volun-

voluntate profecta sunt, propriaq; vi ad eos solum pertinent, quibus sunt præscripta. Loquimur autem de Legibus merè civilibus, non de iis, quæ simul sunt naturales & divinæ, quibus utiq; tenetur Princeps, non, quæ sunt Civiles & ab ipso lata, sed in quantum Jus Naturæ & positivum DEI attingunt, cujus dictis ipsum quoq; Principem audientem esse decet.

VI.

Recepta à nonnullis divisio Majestatis in Personalem, quæ penes Regem, & Realem, quæ penes populum in unâ eademq; Civitate habet, tolerari nequit. Præterquam enim, quod seditionibus bellisq; intestinis occasionem præbeat, dum Jus resistendi & insurgendi in Principem subditis tribuit, impingit eadem in rationes Politicas. Nam si realis illa Majestas, quod volunt pleriq; superior est personali, quæ ratione hæc, quæ inferior est, Majestatis nomen tuebitur, cum, cui Majestas competit, neminem in Civitate possit agnoscere, superiorem, imò nec æqualem, nisi duo in unâ Civitate possent dari Summa statuere velis. Alio ramen sensu divisionem admitti possecensemur, quatenus Personalis vocatur ea, quæ in Monarchico statu, Realis, quæ in Polyarchico deprehenditur.

VII.

Cum Majestas sit potestas eminens supra vulgarem mortalium conditionem erecta, haud frustra quaeritur, an cum eâ consistere possit obligatio, ut, si hoc à Summo Imperante fiat, vel aliud omittatur, dissolvatur parendi debitum, ipsiq; subditi ab obsequio Principi præstando liberentur. Nobis affirmativa placet. Nam utut splendor Summi Imperii externus hoc ipso imminui videatur, non convellitur ramen ipsa Summi Imperii natura, cum conditio ista non infringat vim Majestatis, sed Subjectum ejus certis limitibus constringat. Adde, quod ista obligatio nihil aliud involvat, quam traditionem potestatis summæ, ubi pactum fuerit violatum. Cæteris au-

rem paribus nihil ad essentiam Majestatis confert duratio, potestq; Majestatem habere, qui temporaria potestate fruitur.

VIII.

Est in Rep. mixta, in qua Jura Majestatica, (è quibus ceu partibus accidentaliter unitis totum complexum, quod Majestatem dicimus, constituitur) inter plures distribuuntur, divisimq; apud singulos, at conjunctim apud universos reperiuntur, licetè resisti potest Imperanti Jura non collata iniquè usurpanti ab iis, qui Jura illa & exercitium eorundem sibi reservarunt: idem tamen non licet in Imperantem, in quem Cives omnia jura abdicativè contulerunt. Cum enim fastigium, in quo eminet talis Princeps, superius in terris tribunal non agnoscat, certumq; sit, delinquendo non amitti supremam potestatem, nisi ubi talis conventio intercessit inter Cives & Imperantem, nequit resistendi Jus populo tribui, cui nihil amplius in Imperantem juris competit. Interim non videtur prorsus improbanda eorum sententia, qui ex ratione pacti Civium cum Imperante ceu causæ immediatæ Majestatis ejusq; sine ultimo, qui salus est & securitas publica, Principi in Tyrannum degeneranti & universæ Civitatis totalem everisionem videnti à Civibus, quando ultimum imminere exitium vident, aliquo modo resisti posse colligunt. In tali enim casu, ubi Imperans deposito consilio imperandi hostilem erga suos animum induit, quilibet Civium statum libertatis naturalè recuperare, dissolutoq; nexu civili sui juris fieri censetur.

IX.

Jura illa Majestatis, quæ Scholastico termino Æquiparantiæ jura appellari queunt, utut possint abesse à personâ Majestatem habente quâ actum secundum, nequeunt tamen integrâ manente majestate abesse quâ actum primum. Licet igitur jura illa v. g. Fæderis, Legationis, Clarigationis live Repres-

pressalium &c. non possint exerceri in defectu objecti & personæ æqualis in aliâ Civitate, nihilominus manet apud Principem Jus ad exercendum, ubi adfuerit objectum.

X.

Cum propter Majestatem Princeps cuncta possit in Civitate ubique, nisi Lege vel naturali vel divinâ aut promissione prohibeatur, sub nomine autem Civitatis Ecclesia quoque, quæ in eadem DEO colligitur, comprehendatur, jure optimo Principi Majestatem habenti jus aliquod circa sacra adscribimus, servatâ tamen distinctione inter Imperium sacrorum, quod Principi, & functionem Sacrorum, quæ tantum personis Ecclesiasticis competit. Aliquando contingit, ut ob corruptum judicium intellectus aut pravam voluntatem Imperantis, præsertim Gentilis aut Hæretici, actu quidem primo jus penes Imperantem maneat, exercitium vero juris ab aliis usurpetur.

X I.

Ubi injustam gerendi belli causam habet Summus Imperans, nequit subditum ad subeunda belli munia cogere nec tenetur subditus, cui de injustitiâ belli manifestat, obsequium præstare injusta exigenti, cum in quæ moraliter fieri possunt, nec Juri naturæ aut perversantur, voluntatem suam Principi resignaverit. dubia & obscura Belli causa fuerit, tam diu obtinet præsumptio pro Principe, quam diu subditus post diligentem inquisitionem & discussionem causæ nihil certi de justitiâ vel injustitiâ ejus potest concludere. Unde in tali casu, quanquam judicemus, non debere se offerre subditum ad præstanda bellica munia, cum in dubiis plerumque abstinendum esse moneant Sapientes, obtemperare tamen posse Principi, si imperet militiam, censemus. Si antecedenter princeps belli causam dederit, & alter jure ob datam causam adversus eum insur-

surgat, tum tenetur subditus, inprimis cum oblatam pacem
& restitutionem damni hostis acceptare nolit, principem de-
fendere, cum defensio hæc sit licita, nec ulla ratio postulet,
ut hostem liberè in patriæ viscera grassari permittamus.

XII.

Inter Jura Majestatis meritò refertur Jus Domini Emi-
nentis, quo Imperanti bona subditorum privatis usibus desti-
nata publicæ utilitati impendere licet, si extrema id necessitas
efflagitet, nec alia juvandi Remp. via superfit. Neq; requiri-
tur specialis in subdito consensus; sed, si id publica svadeat uti-
litas vel invito & renitenti cum animo tamen refundendi, si
spes affulserit melioris salutis, bona eripi possunt, quandoqui-
dem sufficit, quòd cum primùm in societatem civilem ad-
mitteretur, jus in bona in Imperantem contulerit, pri-
vatamqve utilitatem publicæ se posthabiturum
esse promiserit.

preffaliarum &c. non possint
personæ æqualis in aliâ Civita
Principem Jus ad exercendum,

Cum propter Majestaten
vitæ ubique, nisi Lege vel natu
ne prohibeatur, sub nomine au
quæ in eadem DEO colligitur,
mo Principi Majestatem habem
bimus, servatâ tamen distinctio
quod Principi, & functionem S
nis Ecclesiasticis competit. A
ruptum judicium intellectus a
rantis, præsertim Gentilis aut
jus penes Imperantem maneat
usurpetur.

Ubi injustam gerendi bell
perans, nequit subditum ad fi
nec tenetur subditus, cui de
stat, obsequium præstare injust
quæ moraliter fieri possunt, ne
adversantur, voluntatem sua
dubia & obscura Belli causa fun
tio pro Principe, quàm diu su
sitionem & discussionem caus
justitiâ ejus potest concludere.
judicemus, non debere se offe
lica munia, cum in dubiis ple
neant Sapientes, obtemperar
ret militiam, censemus. Si au
sam dederit, & alter jure ob da

defectu objecti &
nus manet apud
objectum.

incta possit in Ci
nâ aut promissio
s Ecclesia quoque,
idatur, jure opti
circa sacra adscri
perium sacrorum,
væ tantum perso
ntingit, ut ob cor
voluntatem Impe
tu quidem primo
verò juris ab aliis

et Summus Impe
li munia coge
li manifest
cum in
æ aut p
resignaverit.
obtinere præsum
diligentem inqvi
de justitiâ vel in
i casu, quancquam
ad præstanda bel
nendum esse mo
e Principi, si impe
princeps belli cau
adversus eum in
sur-

